

[Vanggaard.]

Utilstrækkelighed, men jeg vil nævne et Par Ting, som jeg synes er en Brutalitet, nemlig Nedlæggelsen af de frivillige Korps, der bestaar af Folk, som frivilligt stiller sig til Raadighed for Fædrelandets Forsvar. At Partier, der har ændret Signaler i Forsvarsspørgsmaalet, nu nedlægger disse Stykker, er efter min Mening en brutal Handling. Jeg synes ogsaa, det er yderst smaaligt, at man ikke kan gennemføre den Smule Militærmusik, som ikke vil koste ret mange Penge, eller i alt Fald en Del af den. Ellers skal jeg angaaende Forsvarets Mangler særlig nævne den Ting, som jeg ogsaa nævnte ved første Behandling, nemlig det manglende Luftværn for Hovedstaden; Danmarks Forsvar svæver i Virkeligheden i Luften, naar man kan true os til hvad som helst blot ved at true os med Luftbombardement af København. Derfor fremdrog jeg den Tanke, at de rige Kommuner herinde selv kunde klare den Sag. Vi har fra vor Side stillet et forbedret Forslag i den Retning, selv om det ikke rakte langt; men da Spørgsmaalet slet ikke klares af Regeringsforslaget, mener jeg, at det stadig staar aabent, at det er Forsvarets mest skæbnesvangre Punkt. Regeringspartierne bør tage den Tanke op, jeg har fremført, og som ogsaa er fremsat fra andre Sider, bl. a. af det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen.

Jeg har for en halv Snes Aar siden sagt til mine Vælgere, at jeg ønskede en stærk Hær og en stærk Flaade, og det Standpunkt staar jeg for saa vidt paa den Dag i Dag, men med Hensyn til Flaaden maa jeg alligevel mene, at Tiden er løbet fra Artilleriskibe som Led i Danmarks Forsvar. Endnu i 1929, da vi forhandlede om Forsvaret, og til Dels i 1931 var der ikke en Stormagtsflaade ved Østersøen. Det har jo ganske forandret sig, og om vi nu har et Par Artilleriskibe — det vil jeg vove at mene —, betyder ikke saa forfærdelig meget, og Artilleriskibe er jo ganske overordentlig kostbare. Bevares vel, det er saamænd ikke Udgifterne, der skræmmer mig, det er ikke til Forsvar, vi giver vore Penge ud her i Landet. Nationens aarlige skattepligtige Indtægt er vel henimod 3 Milliarder, men vi bruger til Stat og Kommuner nu ca. 1 000 Millioner til Skatter, direkte og indirekte. De 40 Millioner, der af dem anvendes til Landets Forsvar, er jo i Forhold til dette mægtige Beløb overordentlig lidt, og sammenlignet med, hvad vore Nabolande anvender paa deres Forsvar, er det et meget lille Beløb.

Jeg kan meget anerkende den smukke Tale, det ærede Medlem Hr. Westermann holdt for sit Værn, og ogsaa anerkende mange rigtige Enkeltheder i den Tale. Det ærede Medlem sagde for Resten, at der var Forsvarsvenner, som ikke var særlige Tilhængere af Artilleriskibe, og der melder jeg mig altsaa. Selv om vi har en Del Artilleriskibe, tror jeg ikke, de kan løse nogen større Opgave, og man beregner jo nu, at disse Artilleriskibe koster 25 Mill. Kr. pr. Stk. Ser vi paa Pengene, paa at der medgaar et saadant Beløb til et eneste Skib, saa maa man sige, at for det kan vi faa et meget effektivt Luftværn af Hovedstaden, og saa siger jeg: det er alligevel vigtigere for Landets Forsvar end et Artilleriskib.

Det ærede Medlem Hr. Westermann talte om Flaadens Opgaver, men paa det Punkt kan jeg ikke stille mig i nogen meget stærk Modsetning til de Udtalelser, den højtærede Forsvarsminister fremsatte. Det ærede Medlem Hr. Westermann talte om Sikring af Forbindelsen mellem Landsdelene, men selv om vi har de af ham ønskede Artilleriskibe, saa vil vi ganske aabenbart ikke kunne opretholde Forbindelsen mellem Landsdelene, hvis vi kommer ud for en Krigsmagt af nogen Betydning.

Der er en anden Opgave for Flaaden, man nu har fundet paa — det er for saa vidt en gammel Tanke — nemlig Konvojering af Handelsskibe. Jeg tror nu slet ikke, den er anbefalelsesværdig. Den blev prøvet omkring Aarhundredskiftet ved 1800, og den førte Danmark ind i Krig. Jeg tror ikke, der er nogen Anledning til at optage den Tanke. Til Mineopfiskning behøver man nu ikke Panserskibe, og de er vel ogsaa uanvendelige dertil. Og saa er vel endelig Spørgsmaalet, i hvor stor Udstrækning man kan og skal forsvare Neutralitetskrænkelser paa Søen. Under Verdenskrigen havde vi kun to virkelig alvorlige Neutralitetskrænkelser paa Søen. Den ene var Angrebet paa den engelske Undervandsbaad E. 13 Flinterenden, og da kom Flaaden for sent, og for øvrigt kunde Søforterne have løst den Opgave, hvis de havde haft den fornødne Bemyndigelse. Den anden alvorlige Neutralitetskrænkelser var ovre paa Vestkysten af Jylland ved Holmsland Klit, ved Bjerregaarden. Der blev udkæmpet et veritabelt Søslag paa vort Søterritorium mellem en engelsk og en tysk Flaadeafdeling. Slaget endte med den tyske Flaadeafdelings Decimering. Granaterne fløj